

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Jules Verne

O călătorie spre
centrul Pământului

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Jules Verne 8

.....

Faceți cunoștință cu personajele 9-10

.....

Capitolul 1

Profesorul găsește un manuscris 11-18

.....

Capitolul 2

O descoperire neașteptată 19-27

.....

Capitolul 3

Secretul iese la iveală 28-43

.....

Capitolul 4

Un ajutor de nădejde 44-55

.....

Capitolul 5

Coborârea în crater 56-67

.....

Capitolul 6

Singuri în adâncuri 68-81

.....

Capitolul 7

O sursă de apă 82-88

.....

Capitolul 8

Pierdut în adâncuri 89-95

.....

Capitolul 9

Marea din centrul Pământului 96-107

Capitolul 10

Călătorie pe mare 108-118

.....

Capitolul 11

Monștrii marini se înfruntă 119-127

.....

Capitolul 12

Furtuna electrică 128-134

.....

Capitolul 13

Descoperiri fără egal 135-143

.....

Capitolul 14

Erupția vulcanică 144-156

.....

Capitolul 15

O salvare incredibilă 157-161

.....

Capitolul 16

Totul e bine când se sfârșește cu bine 162-168

Privind înapoi la tot ce s-a întâmplat începând din ziua aceea plină de evenimente, cu greu pot să cred că aventurile mele s-au petrecut cu adevărat. Au fost atât de minunate, încât și acum sunt uimit când mă gândesc la ele. Unchiul meu era neamț, căsătorit cu sora mamei mele, o englezoaică. S-a atașat mult de mine după ce mi-a murit tatăl și m-a invitat să studiez cu el în casa lui din Germania. Casa unchiului se afla într-un vechi cartier din Hamburg și scăpase neatinsă, din fericire, de incendiul din 1842. Unchiul meu era profesor de filozofie, chimie, geologie, mineralogie și multe alte specializări care se termină cu *ie*. Prin dubla mea calitate de nepot și orfan, i-am devenit asistent și ajutam la pregătirea experiențelor lui din laborator.

Unchiul meu, profesorul Otto Lidenbrock, era un om cu multă carte. Alți învățați adună cunoaștere cum adună negustorii marfă și fac depozite de informații ca să le difuzeze mai departe, pentru beneficiul altor oameni și al societății în general, dar unchiul meu nu era așa. Studia de zor, ardea uleiul lampei noaptea cercetând volumele de cărți, dar își păstra cunoașterea numai pentru sine. Exista un motiv pentru asta. Profesorul Lidenbrock se cam poticnea la pronunțarea denumirilor latinești, și asta se întâmpla când vorbea în public. În timpul expunerilor sale de la universitate uneori se oprea brusc, luptându-se cu vreun cuvânt recalcitrant care nu voia să-i vină pe buze și i se oprea în gât, sfârșind prin a ieși afară sub forma prea puțin

științifică a unei înjurături. Or, faptul acesta făcea deliciul studenților, care se amuzau la culme și îl ironizau, ceea ce era foarte neplăcut pentru orator și îl înfuria nespus. Dar când te afli în prezența unor cristalizări în sistemul romboedric, a gehlenitelor, a fluoritelor, a molibdatelor de plumb, a wolframului de mangan și a titanatelor de zirconiu, până și cea mai mlădioasă limbă se poate împletici la pronunțarea denumirilor latinești și grecești.

Oricum ar fi fost, nu pot să neg că unchiul meu era un adevărat savant, cunoscut și apreciat în toate instituțiile de învățământ superior și în diverse asociații științifice naționale. Era vizitat adesea de savanți celebri la nivel mondial și mineralogia îi datora descoperiri destul de însemnate. În 1853 a publicat la Leipzig un *Tratat de cristalografie transcendentă*, din vânzarea căruia nu și-a recuperat totuși banii cheltuiți pentru tipărirea planșelor. Înmarmat cu ciocanul, cu lanseta sa de oțel, cu acul său magnetic și cu flaconul de acid azotic, era un om nespus de priceput, care știa să recunoască după aspect, duritate, sunet, gust și miros orice mineral, pe care îl clasa fără greș printre cele 600 de specii pe care le numără mineralogia.

Unchiul meu era înalt și slab, cu o față tinerească, un om sănătos tun, care arăta mult mai tânăr decât cei cincizeci de ani pe care îi avea. Purta niște ochelari mari pe nasul lung și subțire, pe care trăgea adesea tutun de prizat. Nu era un om rău, era doar coleric și

original și avea o fire aprigă. Ca să te înțelegi cu el, trebuia să faci exact ce îți spunea. Se purta cu mine destul de dur, dar știam că ține la mine. Depindeam de el printr-o legătură dublă de afecțiune și interes. Mă interesa tot ce făcea și speram ca într-o zi să ajung și eu la fel de învățat. Era ceva cu totul ieșit din comun să lipsesc de la vreunul din cursurile lui. La fel ca el, îmi plăcea să studiez mineralogia mult mai mult decât alte științe. Voiam să ajung la o cunoaștere adevărată a pământului. Geologia și mineralogia ajunseseră scopul nostru în viață și în decursul timpului adunasem tot felul de specimene de piatră, desprinse cu ciocanul în numeroase drumeții.

Într-o zi stătusem în laborator mai multe ore când unchiul meu lipsea și am simțit necesitatea să-mi „refac țesuturile”, cum spuneam eu – cu alte cuvinte, îmi era foame. Tocmai voiam să o pun la treabă pe bătrâna noastră bucătăreasă (o franțuzoaică cumsecade), când unchiul meu deschise brusc ușa de la stradă și urcă în fugă la etaj. Abia i-am auzit pașii răsunând apăsați pe coridor, că m-a strigat să vin la el imediat: „Axel! Axel!”. Am ezitat o clipă, fiindcă nu terminasem cu bucătăreasa, când l-am auzit bătând din picior pe palier: „Axel, vii odată sus?”

Ca să spun drept, în clipa aceea mă interesa ce am să mănânc la cină, mai puțin problemele științifice din laborator. Dar nu era chip de glumit cu un om atât de

ciudat, astfel încât am lăsat totul baltă și am alergat în laborator.

Laboratorul nostru era un adevărat muzeu. Găseai aici o mulțime de mostre din regnul mineral, etichetate în cea mai perfectă ordine și așezate pe categorii. Cât de bine cunoșteam aceste comori ale științei mineralogice! Când aveam timp liber, îmi plăcea să șterg de praf nenumăratele exemplare de grafit, antracit, huilă și lignit. Intrând însă în laborator, nu m-am gândit atunci la aceste comori. Eram atent la unchiul meu, care stătea așezat într-un fotoliu confortabil și răsfoia o carte, pe care o privea cu cea mai adâncă admirație.

– Ce minunăție e asta! Ce carte! exclamă el.

Exclamațiile lui de încântare mi-au amintit că în timpul liber profesorul Lidenbrock era și un pasionat bibliofil. Dar o carte nu avea valoare pentru el decât atunci când era foarte greu de găsit sau când era aproape imposibil să o descifrezi.

– Ei, ce zici? Uite aici! E o adevărată comoară, pe care am găsit-o azi-dimineața, când am explorat prin librăria de antichități a lui Hevelius.

– Grozavă carte! am aprobat și eu, cu un entuziasm prea grăbit ca să mai fie și adevărat.

Profesorul nu mai contenea cu exclamațiile admirative.

– Ia te uită! spunea el, ce carte frumoasă! Și uite cum e legată! Se deschide ușor? Se deschide și rămâne deschisă la orice pagină vrei! Se închide bine? Desigur!

Coperta asta nu are nicio zgârietură, după mai bine de șapte veacuri! Și tot vorbind așa, închidea și deschidea vechiul volum.

– Și ce tipar frumos are cartea asta!... am îngăimat și eu.

– Tipar?! Cum poți să spui una ca asta, ignoranțule? Tu nu vezi că nu-i o tipăritură? E un manuscris runic!...

– Runic?

– Da! Acum ai să-mi ceri să-ți explic ce înseamnă acest cuvânt?

– Bineînțeles că nu, i-am răspuns cu tonul unui om rănit în amorul-propriu.

– Caracterele runice, spuse din nou unchiul meu, au fost folosite pe vremuri în Islanda. Legenda spune că au fost inventate chiar de zeul Odin! Privește aceste caractere neobișnuite, izvorâte din închipuirea unui zeu!

La aceste vorbe, ca un făcut, un pergament îngălbenit de timp alunecă din carte, pe podea.

– Ce-i asta? strigă unchiul meu.

Se aplecă repede și ridică documentul – un pergament ascuns între filele îngălbenite de vreme ale unui vechi manuscris, așa ceva era neprețuit în ochii lui. Desfășură pe masă cu grijă bucata de pergament lungă de cinci degete și lată de trei, pe care erau înșirate în rânduri transversale litere necițete.

Deodată ceasul de pe cămin sună ora două și chiar în aceeași clipă bucătăreasa deschise ușa biroului anunțând:

– Pofțiți la masă! E gata supa!

– Dă-o dracului de supă! strigă unchiul. La naiba cu cine a făcut-o și cu cine o va mânca! Am ceva mai important de făcut.

Bucătăreasa se făcu nevazută. O zbughii și eu după ea și, fără să-mi dau seama, mă pomenii în sufragerie, stând la masă pe locul meu obișnuit. Am așteptat câteva clipe. Profesorul nu se arăta. Era pentru prima oară, după câte știam, că lipsea de la ritualul mesei. Și era o masă delicioasă – supă de pătrunjel, omletă cu șuncă, friptură de vițel cu compot de prune, iar la desert creveți cu zahăr. Văzând că nu vine unchiul, m-am simțit obligat să mănânc pentru doi.

– Nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată! spuse Martha. Auzi dumneata, domnul Lidenbrock să nu vină la masă!

– E într-adevăr de necrezut.

– Asta nu-i a bună! Îmi spune mie inima c-o să se întâmple ceva rău! protestă bucătăreasa, dând îngrijorată din cap.

Capitolul 2

O descoperire neașteptată

*Axel descifrează accidental mesajul secret din
pergament.*